

“Waarom ik altijd naar Bob Dylan kan blijven luisteren, is omdat Dylan nooit oefende. Je hoort dat de andere muzikanten heel geconcentreerd moeten spelen. Waar gaat hij heen? Je krijgt een heel geladen sfeer, iedereen is heel oplettend.”

Als muzikant is hij altijd op zoek naar die magie. Ook toen hij producer werd van Boudewijn de Groot en Bram Vermeulen probeerde hij die onbevangenheid te creëren. Dan zei hij: “Nu even een nummer doornemen, jongens”, en dan liet hij stiekem de opnameband meelopen. En wat denk je? “Dat was altijd de mooiste take.” Met Vermeulen nam hij een nummer op tijdens een optreden in Brugge, zonder dat de band het kende. “Een van de mooiste nummers die ik ooit geproduceerd heb. Mischien wel het mooiste. Hoe het heet?”

Vader heet het.” Hij lacht. Als een schooljongen die zich betrappt voelt.

Ook als Ernst Jansz over anderen vertelt, brengen de woorden hem naar zijn vader. Ruim twintig jaar geleden schreef hij *De overkant*, destijds aangeduid als biografische roman. Aan

Dat hij zich door krontjong heeft laten inspireren, is geen toeval. Hij herkent er zijn vaders gevoel van heimwee in.

de hand van een briefwisseling tussen zijn vader en diens ouders, een relaas van zijn moeder en een verslag van een reis door Indonesië die hij zelf maakte, vertelde Ernst Jansz het verhaal van zijn vader. De levensgeschiedenis van de Indische Nederlander Rudi Jansz, die een paar jaar voor de Tweede Wereldoorlog uit Indië vertrok om in Nederland te studeren. Die tijdens de oorlog in het verzet ging, door de Duitsers werd opgepakt en kamp Amersfoort overleefde. Die na de oorlog een gesloten man werd, omdat hij zijn hoop had gevestigd op een onafhankelijk Indonesië, wat ongehoord was voor een Indische jongen. Die zijn idealen zag verdwijnen en de rest van zijn leven zou wegwijnen in een grijze kantoorbaan bij De Nederlandsche Bank. Onbegrepen. Enzaam. Teleurgesteld.

Zeventien was Ernst Jansz toen zijn vader overleed. Zevenendertig toen hij *De overkant* af had. Ook op *Molenbeekstraat* staat een eerbetoon aan zijn vader: *De ballade van Nina Bobo*, een nummer dat ruim zes minuten duurt. Hij schreef er vijf jaar aan. “Ik was er kennelijk toch nog helemaal niet klaar mee. Ik vraag me af of je er ooit klaar mee bent als een van je ouders sterft als je nog zo jong bent. Ik ben een aantal keren in therapie geweest in mijn leven, maar voor mij is dit de manier waarop ik de dingen verwerk. In mijn muziek, door wat ik erover schrijf.”

Dat hij zich voor zijn nieuwe cd heeft laten inspireren door krontjong – de muzieksoort uit het voormalig Indië, die oosterse en westerse invloeden in zich verenigt – is geen toeval. Hij herkent er het gevoel van heimwee in van zijn vader. Een onbestemd verlangen naar iets wat onbereikbaar is. “Ik ben volmaakt eenzaam: te oosters voor de westerling, te westers voor de oosterling, en te onconventioneel voor mijn ouders,” citeert hij zijn vader opnieuw in zijn nieuwe boek, dat net als het vorige deels is opgebouwd uit brieven.

Ook hijzelf, de zoon, werd door eenzaamheid gekweld, biechtte hij op in een interview met *De Tijd* in 1985: “Alleen: bij mij had het niet zoveel reden als bij mijn vader. Iedereen is eenzaam. Ik had het geluk dat te kunnen schuiven op mijn achtergrond van twee culturen. Dat was voor mij een vrij goeie smoes. Al is er natuurlijk wel iets van waar.”

Nu zegt hij daarover: “Ik denk dat dat onbestemde gevoel een heel belangrijke ▶